

Sygn. akt II Ka 148/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st. sekr. sąd. Agata Polkowska

przy udziale prokuratora Jakuba Niedźwiedzia

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2024 r. sprawy

K. B.

oskarżonego o czyny z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 4 grudnia 2023 r. sygn. akt II K 231/23

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. przyjmując, iż oskarżony **K. B.** przypisane mu w pkt I wyroku wykroczenia wyczerpujące dyspozycję art. 119 § 1 kw popełnił w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności i w podobny sposób, za które odpowiada jak za jeden czyn zabroniony wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk, skazuje go za to na podstawie art. 278 § 1 kk na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

2. za popełnienie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I wyroku, na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz:

- D. K. kwoty 800 zł,

- M. C. kwoty 700 zł;

3. w zakresie rozstrzygnięcia z pkt III wyroku za podstawę skazania i wymiaru kary przyjmuje przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania wyroku oraz uzupełnia podstawę wymiaru kary o przepis art. 64 § 1 kk;

4. na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 kk łączy wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierza **K. B.** karę łączną **jednego roku pozbawienia wolności;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. kwotę 840 zł (w tym 157,07 zł podatku VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty opłaty za obie instancje i wydatków postępowania odwoławczego określając, że wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 148/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 04 grudnia 2023 r. w sprawie II K 231/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
	- obraży przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 12 § 2 kk polegającej na pominięciu tego przepisu przy rozstrzygnięciu co do czynów z pkt 1 i 2 aktu oskarżenia i uznaniu, że stanowią one dwa odrębne wykroczenia z art. 119 § 1 kw, podczas gdy sposób działania sprawcy - w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>sposobności i w podobny sposób</p> <ul style="list-style-type: none"> - dodatkowo przy przyjęciu łącznej wartości skradzionego mienia na kwotę 1500 zł wskazuje, iż K. B. dopuścił się czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk - rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego K. B. za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk z pkt III aktu oskarżenia poprzez nieorzeczenie obok kary pozbawienia wolności także kary grzywny, podczas gdy okoliczności sprawy, w tym charakter przestępstwa, wcześniejsza wielokrotna karalność oskarżonego za przestępstwa przeciwko mieniu przemawiają za orzeczeniem wobec niego także kary tego rodzaju 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<ul style="list-style-type: none"> - apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna. - ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy nie budzą wątpliwości, nie były zresztą kwestionowane. Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że ze względu na wejście w życie w dniu 01 października 2023 roku zmiany przepisów m.in. kodeksu wykroczeń, które przesunęły wartość graniczną, od której kradzież przestaje być wykroczeniem, a staje się przestępstwem, czyny zarzucane oskarżonemu w punkcie I i II aktu oskarżenia stanowią wykroczenia. Sąd I instancji jednak błędnie nie zastosował przepisu art. 12 § 2 kk i uznał, że czyny przypisane oskarżonemu stanowią dwa odrębne wykroczenia z art. 119 § 1 kw. Wskazać należy, że 		

przesłanką zastosowania przepisu art. 12 § 2 kk nie jest z góry powzięty zamiar. Konieczne jest natomiast, aby sprawca dopuścił się co najmniej dwóch umyślnych wykroczeń skierowanych przeciwko mieniu, przy czym łączna wartość tego mienia musi uzasadniać odpowiedzialność za przestępstwo (jego wartość musi przekraczać w brzmieniu przepisów obowiązujących w dacie czynu 500 zł, obecnie 800 zł). Muszą to być wykroczenia jednorodne. Dodatkowo sprawca musi wykorzystywać tę samą lub taką samą sposobność (tj. okazję identyczną lub z takiej samej kategorii) bądź musi działać w podobny sposób. Warto w tym miejscu dodać, że można zastosować art. 12 § 2 kk w przypadku, gdy sprawca kilku zachowań dopuścił się z wykorzystaniem takiej samej albo tej samej sposobności, a inne zrealizował w podobny sposób. Między poszczególnymi zachowaniami muszą zachodzić krótkie odstępy czasu, czyli kilku lub kilkunastu dni. Ponadto przepis art. 12 § 2 kk określa szczególną odmianę czynu ciągłego jako instytucji o charakterze redukcyjno-kumulującym, uzupełniającą zakres uregulowania ciągłości w art. 12 § 1 kk. Rozwiązanie zawarte w art. 12 § 2 kk ma charakter subsydiarny wobec art. 12 § 1 kk i znajduje zastosowanie do tych wypadków, które pozostają poza zakresem klasycznej regulacji czynu ciągłego. W perspektywie podstaw odpowiedzialności karnej art. 12 § 2 kk umożliwia i zarazem nakazuje powiązanie w jedną całość dwóch lub więcej zachowań tego samego sprawcy, stanowiących samoistnie umyślne wykroczenia przeciwko mieniu. Przepis ten prowadzi do modyfikacji oraz wyznaczenia podstawy

prawnokarnego wartościowania w sposób oparty na redukcji. Z wielu zachowań pozwala bowiem stworzyć jeden podlegający łącznej ocenie oraz skutkujący kumulacją kompleks, a w rezultacie wszystkie zachowania, które bez użycia mechanizmu z art. 12 § 2 kk stanowiłyby odrębne wykroczenia, stają się łączną podstawą odpowiedzialności za jedno przestępstwo. Oznacza to, że z perspektywy funkcjonalnej art. 12 § 2 kk służy do określenia podstawy prawnokarnego wartościowania, którą jest oceniany jako jedna całość kompleks zachowań stanowiących odrębnie umyślne wykroczenia przeciwko mieniu (por. J. Giezek, P. Kardas, Nowe uregulowania ciągłości popełnienia przestępstwa i wykroczenia (art. 12 § 2 kodeksu karnego i art. 10a kodeksu wykroczeń) , Palestra 2019, nr 1-2, s. 36-55). Nie ulega wątpliwości, że oskarżony zarzucane mu czyny popełnił w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności. Obydwa czyny dzielą krótkie, kilkudniowe odstępy czasu, oskarżony przyjeżdżał do mniejszych miejscowości na terenie powiatu mińskiego i po uprzednim przecięciu linek zabezpieczających kradł rowery pozostawione przy stacjach PKP. Uznając zatem zarzut prokuratora za zasadny Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmując, iż oskarżony K. B. przypisane mu w pkt I wyroku wykroczenia wyczerpujące dyspozycję art. 119 § 1 kw popełnił w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności i w podobny sposób, za które odpowiada jak za jeden czyn zabroniony wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk.

- niezasadny natomiast okazał się zarzut prokuratora dotyczący rażącej niewspółmierności kary orzeczonej za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk z punktu III aktu oskarżenia. Zdaniem Sądu Odwoławczego, orzeczenie wobec oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, bez orzeczenia dodatkowej kary grzywny, w żadnym razie nie można uznać za noszące cechy rażącej surowości, a tylko tego rodzaju surowość mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk występuje wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna nie dająca się zaakceptować różnica między karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyrok SN z 27.10.2022 r., I KK 173/22, OSNK 2023, nr 2, poz. 5). W niniejszym postępowaniu Sąd Rejonowy zastosował się do dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk, orzekając karę adekwatnie do okoliczności sprawy. Sąd I instancji właściwie zastosował wszelkie okoliczności łagodzące i obciążające, a w szczególności uprzednia karalność oskarżonego, za co została orzeczona wobec oskarżonego kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, która nie może być uznana za rażąco niewspółmierną. W ocenie Sądu

Okręgowego, orzeczenie dodatkowej kary grzywny wobec oskarżonego nie było ani obligatoryjne (z uwagi na treść przepisu art. 33 § 2 kk) ani uzasadnione szczególnymi okolicznościami sprawy. Warto nadto zauważyć, że wymierzenie w tej sprawie kary grzywny oskarżonemu skutkowałoby zapewne następczym orzeczeniem wobec niego zastępczej kary pozbawienia wolności, gdyż z danych o oskarżonym nie wynika, aby był zdolny do zapłaty orzeczonej kary grzywny przebywając w zakładzie karnym. W przypadku takiego następstwa, orzeczona kara grzywny nie odniosłaby oczekiwanego celu, a jedynie stałaby się podstawą do dłuższego pozbawienia wolności tego oskarżonego za popełnienie tego samego czynu.

Wniosek

- wymierzenie oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk z pkt III aktu oskarżenia także kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka na podstawie art. 33 § 2 kk na podstawie przepisów obowiązujących w dacie czynu,

- orzeczenie, że K. B. dopuścił się oprócz czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na szkodę K. S. także czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk na szkodę D. K. i M. C. oraz wymierzenie mu za ten czyn kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w rozmiarze 150 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka oraz obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 800 zł na rzecz D. K. i 700

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>zł na rzecz M. C. na podstawie przepisów obowiązujących w dacie czynu,</p> <p>- orzeczenie kary łącznej roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, grzywny w rozmiarze 200 stawek dziennych po 20 zł jedna stawka oraz obciążenie go kosztami postępowania</p>		
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>ze względu na częściową zasadności zarzutów prokuratora wnioski apelacyjne również zasługiwał na uwzględnienie jedynie w części</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów w sprawie, jak również błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mającego wpływ na jego treść, a polegającego na błędnym przyjęciu, iż oskarżony popełnił zarzucane mu czyny</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- apelacja oskarżonego jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.</p> <p>- Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim zgodnie z przepisami postępowania karnego przeprowadził dowody istotne dla ustalenia okoliczności decydujących o winie oskarżonego K. B.,</p>		

a następnie ocenił je w sposób logiczny, wieloaspektowy, a przede wszystkim zgodny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, wyciągając z nich właściwe wnioski. Rozważania Sądu I instancji zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku uznać należało za wnikliwe, a ustalone w toku postępowania okoliczności i elementy stanu faktycznego, za mające swoje źródło w analitycznej i zgodnej z wymogami art. 7 kpk ocenie dowodów. Argumentacja Sądu Rejonowego przedstawiona w pisemnych motywach wyroku była przekonująca i pozbawiona sprzeczności. Sąd Odwoławczy nie stwierdził obrazy art. 7 kpk w procesie wydawania przez Sąd Rejonowy zaskarżonego wyroku, który przy ocenie dowodów wystrzegął się generalizacji i wszelkich uproszczeń, konkretyzując swoje rozważania i odnosząc je do okoliczności rozpoznawanej sprawy. Ocena zeznań pokrzywdzonych D. K., M. C. i K. S. zaprezentowana na łamach pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego, który w całości ją aprobuje. Sam fakt, że oceniono te dowody w aspekcie ich wiarygodności nie w taki sposób jak życzyłby sobie tego oskarżonego nie jest tożsamy ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Wskazać należy, że ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny, czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej

spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych (wyrok SA w Warszawie z 11.03.2015 r., II AKa 47/15, LEX nr 1658992). Dokładna analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy słusznie uznał w całości za wiarygodne zeznania pokrzywdzonych D. K., M. C. i K. S.. Są one spójne co do zasadniczych faktów, nie można w nich dostrzec wewnętrznych sprzeczności, wzajemnie się uzupełniają, nadto znajdują odzwierciedlenie w pozostałym, uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, a w szczególności dokumentami dotyczącymi umów kupna sprzedaży rowerów oraz informacjami pochodzącymi z telefonu oskarżonego. Tak dokonana ocena jest przekonująca i zgodna z zasadami określony w art. 7 kpk, zaś apelujący nie zdołał wykazać, aby była ona sprzeczna z zasadami logiki, doświadczenia życiowego bądź też była dowolna. Sąd Rejonowy słusznie również uznał wyjaśnienia oskarżonego K. B. za niewiarygodne, w których negował swoje sprawstwo. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie pozostają w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami, a w szczególności zeznaniami pokrzywdzonych, informacjami zapisanymi w pamięci stałej oraz zewnętrznej telefonu zatrzymanego od oskarżonego. Należy w tym miejscu przypomnieć, że sąd może obdarzyć przymiotem wiarygodności depozycje osobowe w części, bądź w całości (postanowienie SN z 26.03.2021 r., II KK 94/21, LEX nr 3232190). Sąd nie jest zobowiązany do dawania wiary takim dowodom w całości, a ocena ta zawsze musi

zostać dokonywana w zestawieniu z pozostałym materiałem sprawy. Z samego zaś niezadowolenia oskarżonego co do wyników tej oceny nie można upatrywać jej nietrafności. Niezasadny okazał się również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który ma charakter wtórny wobec zarzutu prawa procesowego. Tym samym niezasadność zarzutu związanych z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego implikuje niezasadność zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd I instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne.

Wniosek

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

bezzasadność podniesionego zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 04 grudnia 2023 r. w sprawie II K 231/23 w części niewymienionej w podsekcji 5.2.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
w zakresie tych rozstrzygnięć zaskarżony wyrok - jako słuszny i odpowiadający prawu - należało utrzymać w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że: 1. przyjmując, iż oskarżony K. B. przypisane mu w pkt I wyroku wykroczenia wyczerpujące dyspozycję art. 119 § 1 kw popełnił w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności i w podobny sposób, za które odpowiada jak za jeden czyn zabroniony wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk, skazał go za to na podstawie art. 278 § 1 kk na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności; 2. za popełnienie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt I wyroku, na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec	

oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz:

- D. K. kwoty 800 zł,

- M. C. kwoty 700 zł;

3. w zakresie rozstrzygnięcia z pkt III wyroku za podstawę skazania i wymiaru kary przyjął przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania wyroku oraz uzupełnił podstawę wymiaru kary o przepis art. 64 § 1 kk;

4. na podstawie art. 85 § 1 kk w zw. z art. 86 § 1 kk połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył K. B. karę łączną jednego roku pozbawienia wolności;

Zwięźle o powodach zmiany

- uwzględniając w części apelację prokuratora Sąd Okręgowy że przyjął, iż oskarżony K. B. przypisane mu w pkt I wyroku wykroczenia wyczerpujące dyspozycję art. 119 § 1 kw popełnił w krótkich odstępach czasu, przy wykorzystaniu takiej samej sposobności i w podobny sposób, za które odpowiada jak za jeden czyn zabroniony wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 § 2 kk oraz na podstawie art. 278 § 1 kk skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

- Sąd przy rozważeniu wszelkich okoliczności, zarówno tych łagodzących odpowiedzialność K. B., jak wartość skradzionego mienia, jak i obciążających, a w szczególności dotychczasowa karalność oskarżonego, uznał, że kara pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy, spełni cele, jakie kara winna spełnić w myśl art. 53 kk.

- ponadto, ze względu na poniesioną przez pokrzywdzone szkodą materialną, Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego obowiązek jej w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych D. K. kwoty 800 zł, zaś M. C. kwoty 700 zł,

- mając na uwadze przepis art. 4 § 1 kk wskazujący, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową (za wyjątkiem gdy należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio ponieważ jest względniejsza dla sprawcy), Sąd Okręgowy w zakresie rozstrzygnięcia z pkt III wyroku za podstawę skazania i wymiaru

kary przyjął przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania wyroku oraz uzupełnił podstawę wymiaru kary o przepis art. 64 § 1 kk. Stosując przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie czynu nie byłoby możliwe zakwalifikowanie kradzieży jako wykroczeń (zatem to rozwiązanie byłoby mniej korzystne dla sprawcy), zatem należało wybrać nowy stan prawny wobec wszystkich czynów objętych przedmiotowym wyrokiem. Konsekwencją było zatem uwzględnienie nowego brzmienia przepisu art. 64 § 1 kk i w konsekwencji przyjęcie tego przepisu do podstawy wymiaru kary.

- wymierzając oskarżonemu karę łączną Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, obciążające i łagodzące oraz kierując się tym, aby dostosować jej wymiar do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego. Sąd doszedł w tym względzie do przekonania, iż w realiach tej sprawy karą spełniającą wymogi prewencji indywidualnej i generalnej, będzie kara łączna roku pozbawienia wolności.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	~~# art. 439 k.p.k.~~
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów, Sąd Okręgowy mając na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie SK 78/21 zasądził od Skarbu Państwa na adwokata K. K. kwotę 840 zł (w tym 157,07 zł podatku VAT) tytułem

	kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
IV.	apelacja oskarżonego okazała się w całości bezzasadna, zatem oskarżony winien ponieść koszty sądowe w całości (art. 636 § 1 kpk), jednakże mając na uwadze jego trudną sytuację majątkową i zdrowotną Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolnił go w całości od zapłaty kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana